

være behageligt, at Efterfølgerne ikke bliver alt for gunstigt stillet, skulde en saadan Praksis efterhaanden indsnige sig i vort parlamentariske Liv, saa forsvinder jo alt, hvad der hedder Finansplan, al Fasthed og Soliditet, saa forsvinder i Virkeligheden Mulighederne for en sund parlamentarisk Udvikling. Hvis en Regering under normale Forhold bare vil sørge for sig, selv og sin egen Levetid, den være lidt kortere eller lidt længere, ved Hjælp af midlertidige Love og sige: naar denne Regering forsvinder, forsvinder disse Skattelove, saaledes at den næste Regering kommer til at staa paa bar Bund og er henvist til enten at forny disse Love, som maaske hviler paa Principper, som den daværende Opposition forkastede, eller i en Fart at skaffe nye Skatteindtægter — det er jo ganske umulige Vilkaar! Det kan den ene Gang ramme det ene Parti, den anden Gang det andet, men det er dog rigtignok en Praksis, som jeg synes man ud fra en sund parlamentarisk Opfattelse paa det bestemteste maa afvise. Dertil kommer, at for Administrationen og for Erhvervslivet er et saadant skrøbeligt, ganske midlertidigt Grundlag i højeste Grad uheldigt.

Altsaa, den Begrundelse, der blev fremsat i Efteraaret for det tilsvarende Lovforslags Fremme, foreligger ikke mere. Nu er der Tale om 7—10 Mill. Kr., som Regeringen behøver, og som den derfor kræver, men som den paa Forhaand strengt taget ogsaa kun kan vente at faa bevilget af de to Partier, som støtter den, og som er enige i Regeringens hele Praksis og Politik. Det skal altsaa nu vise sig, om Regeringen, denne stærke Regering, de stærke Mænds Ministerium, er stærk nok til at gennemføre disse Skattelove, thi ellers maa den vel være i Færd med at synge sin Svanesang — det vil jo bero paa det konservative Folkepartis Holdning! Her foreligger nu et ganske klart Spørgsmaal til det konservative Folkeparti. Vil dette Parti bevilge Regeringen et halvt Hundrede Millioner Kroner ved Hjælp af nye, store indirekte Skatter, Skatter, som i første Linie vender deres Brod mod Bybefolkningen og Byerhvervslivet og, givne for en begrænset Tid, medfører yderligere Forstyrrelser, Uro og Usikkerhed for hele Erhvervslivet; sætter det konservative Folkeparti saa megen Pris paa denne Regering og dens Politik, at den mener det forsvareligt at give denne Regering det fornødne finansielle Grundlag for dens fortsatte Eksistens i det kommende Aar? Det Spørgsmaal kan jeg ikke besvare. Det maa Re-

geringsflertallet i denne Sal, hvis det eksisterer, selv besvare.

Naar den højtærede Minister nu fremsætter dette Forslag, erkender han dermed, offentliggør han dermed, at han ikke har noget Haab, ikke noget større Haab i hvert Fald, om den store Toldlovs Gennemførelse i denne Samling. Rent formelt siger han naturligvis dermed kun, at han ikke har Haab om at faa en Toldlov gennemført inden 1. Juni. Men reelt, da han ikke foreslaar Lovens Gyldighed forlænget for en Maaned eller halvanden, men 10 Maaneder, til næste Aars 1. April, erkender han dermed, at der ikke er stor Sandsynlighed for Toldlovens Gennemførelse i dette Tidsrum.

Ligesom Venstres ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen, er jeg paa det rene med, at det er meget uheldigt, at Behandlingen af et stort Toldlovsforslag trækker længe ud. Ethvert nyt Toldlovsforslag eller Bebudelsen deraf, Udsigten dertil, men først og sidst dets Fremsættelse og Behandling maa nødvendigvis skabe en vis Uro og Usikkerhed i Befolkningen. Jo længere denne Behandling trækker ud, des mere vil denne Uro og Usikkerhed vedvare og vokse. Forslag til Toldlove burde derfor altid behandles hurtigt, naturligvis saa hurtigt som muligt. Som jeg udtalte i Efteraaret, i og for sig er den Skik, de har i England, Svejts og andre Steder, at en Regering, der vil gennemføre en ny Toldlov, sætter den i Kraft med det samme, saaledes at ingen i Forvejen kan kende Enkelthederne deri eller spekulere deri, ikke saagal. Jeg nævnte ogsaa i Efteraaret Forud-sættningerne for, at noget saadant kan gennemføres, hvis det overhovedet vil være muligt her i Landet. Men i alt Fald er det meget uheldigt, at Toldlovsforhandlingerne trækker ud.

Uroen og Usikkerheden er stor nok i Forvejen. Man kan ikke sige, at denne Regering har gjort noget væsentligt for at hjælpe vort nødstedte Erhvervsliv. Hvad der er krævet fra forskellig Side, er blevet til saa godt som ingenting. De otte Punkter blev til Nul. Nu saa jeg ganske vist i Dag i et Blad, at der er Tale om en Eksportkredit paa nogle Millioner. Det er dog altsaa lidt, for saa vidt skulde vi glæde os derover, hvis det er rigtigt. Men der er ikke blevet meget af de otte Punkter. Da Industriens Ledere saa, at det ikke blev til noget, slog de deres Haab, sagde de, til Toldloven. Nu ser det altsaa ud til, at heller ikke Toldloven bliver til noget. Uroen og Usikkerheden